

SCHADUW EN VUUR

Dimitri Bontenakel

Schaduw en vuur

© Dimitri Bontenakel 2017
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Maartje Vermeer
Foto omslag © Lori Nix
Foto auteur © Koos Hageraats
NUR 301
ISBN 978 90 284 2681 8
www.wereldbibliotheek.nl

‘Since to follow a trail is to remember how it goes, making one’s way in the present is itself a recollection of the past.’

– Tim Ingold and Jo Lee Vergunst in *Ways of Walking*

Het meisje en de imker

juli 2042

Ze kwamen uit de zon gestapt. Een voor een overbrugden ze de kloof tussen het platform van de schaarlift en de brede, houten balustrade rondom het dakterras. Schaduwen waren het, afstekend tegen de bleke lucht, schimmen van mannen die zich traag vooroverbogen en voetafdrukken achterlieten op de gebarsten zitkussens van de smeedijzeren bank waarlangs ze zich op de terrasvloer lieten zakken. Kolossen, alle drie, met een huid zo zwart dat zelfs het zonlicht er geen vat op kreeg. De achterste twee droegen kaki flakvesten, legerbottines en zwarte baretten. Om hun rechterbeen zat een machetemes gebonden. De voorste knoopte zijn kostuumvest over zijn buik, tikte een vliegje van zijn mouw en nam een trek van een dun sigaartje. Hun ogen waren verborgen achter krachtige zonnebrillen.

Met een hand boven haar ogen bestudeerde Deedee de mannen die zo plots in haar gezichtsveld waren verschenen, hoestend, pratend, grapjes makend, alsof ze alle tijd van de wereld hadden, alsof het normaal was om onaangekondigd op iemands terras te verschijnen nog voor de ochtendzon zich door de smogsluiers had gebrand. Ze had de nacht op de slaapkamervloer doorgebracht, haar rug tegen de muur, haar blik gericht op het terras en de rokende Brusselse daken. Haar hand betastte het beurse plekje op haar elleboog. Pogingen om de bloeddorstomringing weer op gang te krijgen waren tevergeefs gebleken. Ze had net zo goed een stuk zeep kunnen masseren.

Naast haar op de vloer kwam de matras tot leven. Stan draaide zich op zijn buik en loste een rochelende kreun. Het laken had zich tijdens zijn slaap strak om zijn kuiten geschroefd. De deuk waarin hij zo-even nog had gelegen, was donker van het zweet,

de kamer doordrongen van zijn geur. Als Deedee haar tong uitstak, zou ze de stinkende moleculen zo uit de lucht kunnen schep-
pen. Ze rukte het snoertje uit het stopcontact, stak het weg, kwam
in één vloeiende beweging overeind en vroeg zich af of ze hem
moest wekken. Een kraai deed het in haar plaats. De vogel vloog
met een knal tegen het slaapkamerraam en tuimelde spartelend
op het perkje kunstgras neer. Een gevederde krijtafdruk op de ruit.
Grommend duwde Stan zich overeind, wreef de slaap uit zijn
ogen, tuurde knipperend de kamer in en keek haar woedend aan,
alsof het haar schuld was dat de kraai tegen het glas was gevlogen.
Toen hij de drie bezoekers aan de overkant van het terras op-
merkte, bevroor hij.

‘Creolen.’

Hij trapte het laken van zich af, kroop op zijn buik naar de
plastic kuipstoel die naast de matras tegen de muur stond en
klauwde naar de kristallen die bleekblauw op een reepje folie lagen
te glanzen. Zijn paniekerige vingers tikten de folie aan nog voor
hij er grip op kreeg; de kristallen gleden op de vloer.

Deedee vroeg wat Creolen waren.

‘Haïtianen. Tonton Tibonange en zijn militie.’ Stan balde een
vuist rond de folie, nam een schoen van de vloer en sloeg de
kristallen tot gruis. Buiten maakte de kraai lussen op het kunst-
gras. Zijn vleugels waren stuk. De linker fladderde maniakaal, de
rechter had zich in een onmogelijke hoek gescharnierd. De Cre-
ool in kostuum kwam met lome tred dichterbij, bekeek het mee-
lijwekkende tafereeltje aan zijn voeten, bukte zich en vouwde zijn
knokige vingers rond de kraai. De vogel sperde zijn snavel open
toen hij van de grond werd getild en gaf geen kik meer. De Creool
duwde zijn duim tegen het kopje en brak zijn nek. Met de vogel
in de hand overbrugde hij de laatste meter, duwde zijn voorhoofd
tegen het glas en probeerde door de spiegelende ruit naar binnen
te loeren.

‘Monsieur Obel?’ Hij klopte aan.

Stan keek naar Deedee alsof zij een antwoord in de aanbieding
had.

Deedee ontdekte dat ze tussen het raam en het deurgat naar de salon stond en besepte dat ze van buitenaf als schim zichtbaar was.

‘Dom wijf.’ Vloekend wikkelde Stan het laken rond zijn middel. ‘We hebben geen keus. Jij doet open. Jou doet hij toch niets.’

Ze vroeg hem waarom hij dat geloofde.

‘Omdat hij bang van je is. Tibonange gelooft in God. En jij bent geen kind van God, dat ziet hij in een oogopslag.’

Dus zo ziet de man eruit voor wie Stan nooit wil opendoen, dacht Deedee terwijl ze de terrasdeur ontgrendelde. Meteen verloor ze haar grip op de klink. De Creool duwde de deur open en stapte de slaapkamer in, zijn lijfwachten in zijn kielzog. Hij legde een hand op Stans schouder en grijnsde zijn gele tanden bloot.

‘Stan Obel, mon ami, eindelijk zien we elkaar weer.’

‘Excuses dat ik niet eerder...’

‘Je comprend. U hebt een drukke agenda. U bent documentairemaker, un homme du film. Ik respecteer dat. Mais...’ Tibonange kneep in Stans weke bovenarm. ‘Ook drukbezette mensen maken tijd vrij voor hun vrienden. Tonton maakt tijd voor u. Putain, Tonton staat zelfs op voor dag en dauw!’

‘Ik heb geld, Tonton. Krugerrands.’

Tibonange blies een wolk blauwe rook in zijn ogen. ‘Niet zo haastig, bonhomme, toon me liever uw appartement. Ik geloof niet dat ik hier al te gast ben geweest. Hoe noemen ze dit soort optrekjes ook weer... attend, je cherche le mot... penthouse suite?’

Zijn blik dwaalde door de kamer – de raampartijen, de natuurstenen vloer, de muurpanelen van tropisch hardhout – en streek neer bij Stans blote voeten van waaruit hij een bleekblauw krui-melspoor door de kamer zag vertrekken. Tibonange boog voorover, stak een wijsvinger in zijn mond, streek over een tegel en likte het gruis van zijn vingertop. Hij klakte met de tong.

‘Tonton heeft respect voor de dingen,’ zei hij zacht. ‘Voor het leven. Zeg dat ze haar handen uitsteekt.’

Stan frunnikte aan het laken dat om zijn buik zat geknoopt.

Zonder haar aan te kijken nam Tibonange het sigaartje uit zijn

mond en wees ermee naar Deedee. ‘Zeg dat ze haar handen uitsteekt, met de palm naar boven.’

Stan sloeg de ogen neer. Deedee deed wat haar werd opgedragen. Tibonange nam een laatste trek en duwde de sigarenpeuk uit in de palm van haar rechterhand. Vervolgens drapeerde hij de dode kraai over haar linker.

‘De vogel maakte geen schijn van kans. Tonton heeft hem uit zijn lijden verlost. Respect voor het leven.’ Hij duwde een vinger als een bruinegrijte pommerans in Stans halskuil. ‘Heisenberg verdient hetzelfde respect, monsieur Obel. Denk maar niet dat Tonton zijn eigen product niet van mijlenver heeft herkend. Een mooi product, ambachtelijk, een product waar ik fier op ben. En u strooit het als kippenkorrels in het rond?’ Hij keerde Stan de rug toe en liep de kamer uit. ‘Suivez-moi, monsieur l’empereur. Garçons, ziet hij er in dat laken niet uit als keizer Nero?’ Hij keek over zijn schouder – zijn ogen haakten zich enkele tellen lang vast in die van Deedee. ‘Maar zorg eerst dat er bij haar wat kleren aanhangen. Want dit is gewoon obscene.’

Met zijn handen op zijn rug gevouwen, Stan achter hem aan struikelend, dwaalde Tibonange door het penthouse. Het appartement besloeg de hele bovenverdieping en Tonton benoemde elke kamer die hij bezocht. De badkamers, de gastenvleugel, de van stoelen en tafel verstoken eetkamer, de keuken waar hij de murmelende ijver van de stroomgenerator bewonderde, de salon – een leefkuil met enkele zitkussens en Stans opnamemateriaal, netjes gerangschikt op de met bakstenen gestutte deur die als tafel fungeerde.

Tibonange had zijn lijfwachten opgedragen om Deedee in de gaten te houden, maar ze negeerden haar volkomen. Gehoorzaam had Deedee de badjas aangetrokken die Stan haar snelsnel had toegeworpen. Met haar armen losjes langs haar zij probeerde ze de brandwond in haar handpalm te negeren en sloeg de twee aandachtig gade. Toen een lijfwacht zijn spiegelbeeld in de beschaduwde kleedspiegel van de aangrenzende inloopkast ont-

dekte, zag ze hoe hij zijn kin in de lucht stak, zijn benen spreidde en enkele karateslagen in slow motion oefende. Deedee wachtte tot hij klaar was, spreidde haar benen en bootste elke slag vlekkeloos na, de dode kraai in haar linkerhand. Toen ze zag hoe de beide mannen haar vol afschuw aanstaarden, hield ze er maar mee op.

‘Het huis van Stan Obel telt enkel lege kamers,’ zei Tibonange. ‘Ze zeggen dat een huis zonder rekwisieten geen verhalen heeft. Tonton spreekt dat tegen. Tonton kent zijn klanten. Hij weet welke tragedies er zich in lege kamers kunnen afspelen. Hij legde een arm om Stans schouder. ‘Écoutez garçons, lang geleden was monsieur Obel een van mijn beste klanten. Hij was een gevierd documentairemaker toen. In zijn eerste, die als ik het goed heb *Wanneer de nacht valt* heette, voorspelde hij de val van l’Europe en... mon ami, hoe heette je tweede film ook alweer? Dat prijsbeest?’

Stan kuchte – een lege, stoffige kuch. ‘Wings of Death.’

‘Wings of Death. Quel titre! Een hit op elk festival. Het prijzengeld stroomde binnen. En geld, dat moet rollen, nietwaar garçons? Monsieur Obel werd Tontons klant net op het ogenblik dat Tonton zijn Heisenberg op de markt bracht. De fijnproever kreeg de smaak van de blauwe kristalletjes meteen te pakken. Maar, garçons, hij sloeg mijn goede raad in de wind.’

‘Soyez modeste,’ verkondigden beide lijfwachten unisono.

‘Soyez modeste! Nuttig met mate. Kostbaar advies dat monsieur Obel zomaar in de wind sloeg. Et monsieur Obel deviendrait le monsieur Créosote. Vous connaissez le Monty Python, monsieur Obel? Vous connaissez le monsieur Créosote ? Weet u hoe de sketch afloopt?’

Voor Stan kon antwoorden dreef de Haïtiaan zijn elleboog diep in diens buik. Stan klapte dubbel. Kokhalzend zeeg hij neer. Het laken gleed van zijn lijf. Zijn handen graaiden over de vloer terwijl hij naar lucht hapte. Tibonange knielde bij hem neer en legde een hand op zijn hoofd.

‘Een trieste zaak. Monsieur Créosote hier heeft eerst zijn prij-

zengeld opgesnoven, toen zijn erfenis, toen zijn huisraad, en ten slotte zijn vriendenkring bij wie hij zo veel schulden opstapelde dat hij zijn telefoon op den duur niet meer durfde te beantwoorden. Resultaat? Alles wat monsieur Obel nog bezit, is dit lege appartement, een waterstofgenerator en dat creatuur in de slaapkamer dat met haar koude ogen naar Tonton staat te kijken.' Hij veegde zijn hand af aan een zakdoek. 'Bien étonné, monsieur Obel? Ik ken zelfs uw schoenmaat, mon ami. Moi, je suis le baron du Bidonville. En haar inwoners hebben geen geheimen voor mij.' 'Ik heb Krugerrands.'

Tibonange duwde een duim tegen Stans voorhoofd. Of monsieur Obel zich hun kennismaking nog herinneren kon. Of hij nog wist met welke waarschuwing Tibonange hem in zijn klantenbestand had toegelaten.

'Dat Tonton niet aan huisbezoeken doet,' fluisterde Stan.

'Klopt, monsieur Obel. Tonton doet niet aan huisbezoeken. Maar ik ben blij dat ik voor u een uitzondering heb gemaakt. Dit optrekje is mooier dan het mijne. Mijn appartement is... hoe zal ik het zeggen... uitgewoond.' Hij spreidde de armen. 'Tonton in een penthouse suite. Jammer dat maman het niet meer kan meemaken.' Tibonange klapte in de handen. 'Garçons! Vertel monsieur Obel hoe een huisbezoek afloopt.'

'Le magicien d'Oz!' riep lijfwacht nummer één.

'Le truc avec l'épouvantail!' vulde lijfwacht nummer twee aan.

'Le magicien d'Oz,' knikte Tibonange. 'Ik ben de leeuw, de tinnen man staat in de slaapkamer met een dode vogel in haar hand, en de vogelverschrikker, bonhomme, dat wordt u.'

En toen gebeurde alles tegelijkertijd. Deede kreeg het heft van een machetemes tegen haar hoofd en werd met datzelfde mes het terras op gedreven. De lijfwacht schopte haar benen onder haar vandaan. Haar hoofd raakte de rand van een bloembak en enkele tellen lang viel haar zicht weg. Ze wentelde zich net op tijd op haar rug om te zien hoe de lijfwacht een loungezetel over haar heen plaatste en erin ging zitten. De dwarsstangen die de poten

met elkaar verbonden, pinden haar tegen de terrasvloer en drukten haar borsten plat. Ze hoorde Stan piepen, toen brullen als een waanzinnige. Ze rolde haar hoofd opzij in een poging om een glimp op te vangen van wat er zich binnen afspeelde. Toen de lijfwacht de beweging gewaar werd, duwde hij zijn kapmes onder haar kin en zwaaide zijn opgestoken wijsvinger heen en weer. Eventjes toonde hij zich verrast over het feit dat ze de dode kraai nog steeds vasthield, maar al snel keek hij weer voor zich en begon zijn rouwnagels schoon te maken met de punt van zijn mes. Hij schonk geen aandacht aan het macabere kabaal dat uit de openstaande terrasdeuren naar buiten waaide, alsof hij het allemaal een keertje te veel had meegemaakt.

Nu de laatste smogsluier was opgebrand, had de zon het zwerk voor zich alleen en goot ze haar hitte uit over de wereld. In elke wijk van de stad werden ruiten automatisch verduisterd, kantelden blinden dicht, plooiden zonneweringen bol. Dat er ook een rolluik over de terrasramen van Stans penthouse naar beneden gleed, kwam voor de lijfwacht als een complete verrassing. Hij sprong uit zijn stoel en riep iets dringends naar zijn makker. Die hoorde het niet of weigerde te reageren.

Zodra Deedee de stangen niet meer in haar borsten voelde bijten, wierp ze de stoel van zich af en sprong overeind. Haar ogen opende ze pas toen ze de zon in haar rug voelde branden. De lijfwacht keek om beurten naar haar en naar de zich sluitende rolluiken en leek niet in staat een beslissing te nemen. Deedee berekende de afstand tot de man, nam een aanloop, sprong en schopte de zonnebril van zijn neus. De bril vloog in een boog over de balustrade en verdween in de diepte.

De ogen van de man begonnen meteen te tranen. Hij kneep ze dicht, sloeg wild om zich heen met zijn machete en nam brede passen opzij, in een poging de oostkant van het terras te bereiken zodat hij de zon in zijn voordeel kon laten spelen. Maar Deedee speelde niet mee. Met een koprol dook ze onder zijn houwarm door, veerde recht, sprong op de smeedijzeren zitbank, zette af en kwam op zijn schouders terecht. Ze klemde zijn hoofd tussen haar

dijen en kneep. Geschrokken van haar kracht hakte hij blindelings met zijn machete naar haar zonder haar te raken. Ze greep zijn hoofd vast en duwde een vinger in een oogkas. Hij klokte als een kalkoen en zakte door zijn knieën. Nog voor hij de vloer had geraakt, sprong ze over zijn hoofd heen naar het kapmes, raapte het op en draaide zich om. De lijfwacht was blind om zich heen aan het tasten toen hij Deedee's schaduw langs de rode waas aan de binnenkant van zijn oogleden zag strijken. Hij verstarde, net lang genoeg voor Deedee om het kapmes te heffen en zijn duim eraf te hakken. De man voelde de vlijmende pijn, trok zijn hand tegen zijn borst aan, opende de ogen en besepte dat zijn duim nog in het gras lag. Instinctief greep hij met zijn andere hand naar de afgehakte duim, liet die vervolgens weer vallen en drukte zijn hand op de gapende wonde. Donker bloed gleed over zijn arm en lekte in zijn mouw. Deedee knielde bij hem neer, kneep in zijn schouder, meldde dat ze respect had voor het leven en legde de dode kraai in zijn schoot. Ze keerde hem de rug toe, sneed een reep uit haar badjas en bond die voor haar ogen. Veel bescherming bood de flinterdunne, doorschijnende stof niet, maar voorlopig diende ze het hiermee te stellen. Ze liep naar de overkant, bestudeerde het rolluik, frunnikte wat aan de lichtsensor in de hoek en probeerde het kapmes als hefboom te gebruiken om de inbraakbestendige rolluiklamellen mee open te wrikken. Dat gaf ze gauw op. De tijd drong.

Ze greep een handvol kruimelige aarde uit een bloempot, wreef haar handpalmen ermee in, beet op het lemmet van de machete en krom over de balustrade. Als een krab kroop ze langs de blinde zijgevel van de flat en klauterde over een netwerk van leidingen en loodgieterij tot waar de luchtkoker van de airconditioning uit de muur stak. Ze wikkeldde haar enkels en linkerarm rond een bundel kabels, nam de machete uit haar mond en hakte en sneed en scheurde de bekleding en de isolatiewol weg tot het gat groot genoeg was. Vervolgens rukte ze de reep stof van haar hoofd en hees zich door de smalle koker naar binnen.

Even later stond ze in het schemerduister van de inloopkast. Ze haakte Stans scheerspiegel van het rek, sloop langs de muur, hurkte bij het deurgat neer, stak de spiegel de slaapkamer in en kantelde het ding tot ze weerspiegeld zag wat er zich in de salon afspeelde. Tibonange had Stans kostuumvest gevonden en twee manchetknopen losgetrokken.

‘Weet u waar we deze voor nodig hebben, monsieur Obel? Non?’

Stan zat voor hem op zijn knieën, de ogen dof, de kin op de borst. Het laken hing verfrommeld en bebloed om zijn middel. Zijn armen waren met kabelbinders aan een bezemsteel gebonden. Dik staaldraad drukte een groef in het bleke vlees van zijn nek en schouders. De draad kronkelde zich langs zijn armen verder naar zijn handen, verdween in het midden van elke handrug en kwam er in de handpalmen weer uit. Twintig centimeter lager bengelden twee blikken tomatensoep met balletjes. Bloed sijpelde uit het gat in zijn handen, gleed langs de staaldraad omlaag en legde een film op de blikdeksels.

De Haïtiaan beantwoordde zijn eigen vraag. ‘Voor uw ogen, bonhomme! Wat is een vogelverschrikker tenslotte zonder knopenogen?’

Stilte buiten. Mocht de lijfwacht op het terras treuren om het verlies van zijn duim, dan deed hij dat in ieder geval zonder lawaai te maken.

‘Allons-y, garçon. Tijd om monsieur Obel een nieuw stel ogen te geven.’

De tweede lijfwacht dook op in de scheerspiegel en hurkte neer naast Stan. De handen van de man beefden terwijl hij pogingen ondernam om een eindje nylondraad door het oog van een naald te steken. Zijn kapmes lag halverwege de keuken, naast een bebloede breinaald.

Meer hoefde Deedee niet te weten. Ze legde het spiegeltje op de vloer, duwde zich tegen de muur overeind, nam het kapmes stevig in haar hand en sloop de salon binnen. Net toen de lijfwacht erin geslaagd was het eindje draad door het oog van de naald te

duwen, greep ze hem bij de haren, hakte een oor van zijn hoofd en duwde hem op de grond. Terwijl de man krijsend naar zijn oor greep, gooide ze het kapmes in een hoek, haakte haar armen onder die van Stan en sleepte hem achterwaarts de slaapkamer in. Nog voor Tibonange beseftte wat er gebeurd was, had ze de slaapkamerdeur vergrendeld. Ze legde Stan op de matras. Zijn gezicht was krijtwit en glom van het zweet. Hij stonk naar urine. Zijn lip was bebloed, zijn linkeroog dichtgemept en dan waren er die geperforeerde handen. Met een nagelschaartje knipte ze de kabelbinders stuk. Ze wikkeldde het staaldraad van de blikken en trok het uit zijn handen. Het ontbrak Stan aan adem om te kermen. Hij rolde op zijn buik, perste zijn gezicht in een kussen en hield zijn handen als gekwetste vogeltjes voor zijn borst.

‘Waar bleef je?’ hijgde hij geluidloos. ‘Je hoort mij te beschermen.’

Er werd aan de slaapkamerdeur gerammeld. Een razende Tibonange ramde zijn beide vuisten in het hout.

Stan richtte een bloeddorlopen oog op Deedee. ‘We moeten hier weg.’

Op zijn aanwijzingen doorzocht ze kasten en lades. Ze ritste een reistas open, propte er kleren in, schoenen, boernoesen, zonnebrandcapsules, zonnebrillen en een mobiele stilpakfilter. In een zijzak verdwenen Stans reservecamera en -kraagmicrofoon en de geheugensticks die hij in een waterbestendig etui bewaarde. Intussen probeerden de twee Creolen de deur open te stampen. Hout versplinterde terwijl de deurgrendel bij elke trap een fractie verder door de lijst werd geperst. Neerknielend in een hoek van de inloopkast stak Deedee een vinger in een inkeping, trok een plintlat uit de muur en nam een thermosfles en twee enclavepaspoorten uit de nis die erachter verborgen zat. Over het met tape omwikkelde en met de hoofdletter H bestempelde pakje dat onder de thermos lag, zei Stan niets. Ze stak het in haar eigen broekzak. Toen ze de volgepropte tas aan zijn voeten neerzette en aanstalten maakte om hem aan te kleden, hield hij haar tegen.

‘Geen tijd voor. Hijs me overeind. Wacht!’ Hij reikte naar de

fles gin die naast de matras op de vloer stond en zette die gulzig aan de mond. 'Het terras,' hijgde hij. 'Die andere lijfwacht... kun je hem aan?'

Ze stak hem een zonnebril toe, zette zelf een tweede exemplaar op, propte de fles in de reistas en ritste hem dicht. Ze rende naar de hoek van de slaapkamer, vouwde de zwengel die er hing tot een z en draaide de rolluiken open. Langzaam vulde elke hoek en elke nis van het appartement zich met hitte en licht. Zodra de opening groot genoeg was, kroop ze eronderdoor en hielp Stan het terras op. Geen spoor meer van lijfwacht of schaarlift. De man had zijn duim opgebraapt en de hielen gelicht. Ze konden nog maar één kant uit.

Over de daken renden ze. Over de zwartgeblakerde, gesmolten, nasmeulende daken waar hun voeten uitgleden over plakken drabbig teer of bleven haken achter dood onkruid. Op handen en voeten over een zadeldak waarvan de pannen onder hun blote voeten in stukken braken of weggleden als leisteel langs een bergflank. Hangend aan stroomkabels naar een lager gelegen kantoorblok, voetje voor voetje over de beroete, glazen koepel van een museum dat sedert mensenheugenis gesloten was, stappend over klonten rottend afval, kapotte stukken huisraad, kampvuurresten, condooms en flesscherven. Toen Stan uitgleed over een olieplek besloot hij dat ze ver genoeg hadden gelopen. Als een pelgrim knielde hij neer, duwde zijn hoofd tegen het zachte bitumen, stak zijn handen onder zijn oksels en spuwde een oranje fluimdraad uit. Verderop ontdekte Deedee een van brand gevrijwaarde liftcabine waar de deur van ontbrak. Ze liet de reistas van haar schouders glijden en keerde terug om Stan overeind te helpen. Toen ze hem in het duister van de cabine had geholpen, zonk hij langzaam neer, als een aan de grond gelopen luchtballon. Zijn ogen waren leeg, zijn wangen grauw als as en aan een handpalm bengelde een reepje rauw vlees.

'Water,' zei hij hees.

Maar water hadden ze niet. Ze gaf hem de fles gin ervoor in

de plaats, wachtte tot hij voldoende gedronken had, nam de fles weer over en goot hem leeg over zijn geperforeerde handen. Hij gilte het uit en trapte in haar buik. Ze scheurde twee repen van een shirt, wachtte tot hij haar weer in zijn buurt wilde laten en verbond er zijn wonden mee. Grienend liet hij haar begaan. Toen ze klaar was, wees hij naar het laken dat aan zijn vel zat vastgekoekt.

‘Wa... ter,’ zei hij.

Met de thermosfles uit de tas volgde ze de dakrand tot bij een intacte brandladder, klom enkele verdiepingen omlaag tot ze een fluisterende airco ontdekte, schroefde de koelwaterleiding los en vulde de thermos tot aan de rand. Terug in de cabine goot ze het water in de stilpakfilter. Stan kon nauwelijks wachten tot het water er gezuiverd en ontsmet uit kwam. Hij dronk de filterkan helemaal leeg en stuurde haar weer naar buiten.

Toen ze met de derde volle thermos de cabine betrad, was hij in slaap gevallen. Voorzichtig pelde ze het laken van zijn lijf, scheurde er een lap af en begon hem te wassen. Hij gaf geen kik meer. Met het laatste beetje water maakte ze haar eigen gezicht en handen schoon. Ze strekte zich uit op het kruimelige beton. Met haar hoofd op de rand van de liftschacht voelde ze kelderlucht door haar blonde haren strijken. Ze bestudeerde het krater-tje dat Tontons sigaar in haar handpalm had gebrand en luisterde naar de stad rondom haar, en hoe die met verstomming werd geslagen naarmate de uren schaduwlozer werden.